

der egentlig betegner en Rigsgrundlov, at der er en Konge i Riget, en Konge, hvis Myndighed er defineret i Grundloven saaledes, at han ikke forsvinder af den lovgivende Myndighed, ikke opretholdes ved denne Lov alene. Mange meente, at saaledes skulde man nu kunne betragte den indskrænkede Grundlov af 5te Juni 1849, og derfor trængte denne Grundlov selv til den Støtte, den kunde faae, indtil Forsfatningerne bleve arbejdede sammen i Fællesgrundloven. Men det forholder sig ikke saaledes. Grundloven af 18de November 1863 kunde, om det skulde være, i dette Dieblit fuldstændig forsvinde, og den lovgivende Magt i Kongeriget, saaledes som denne bestaaer, vilde være fuldkommen tilfær og uden den allerminste Fare, idet nemlig Røvgivningsmagten, kort sagt Statsmagternes Definition der staaer uindskrænket. Det hedder i § 2 af Grundloven af 5te Juni: „Den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Den udøvende Magt er hos Kongen. Den dømmende Magt er hos Domstolene“, og i § 3 hedder det: „Den evangelig-lutherske Kirke er den danske Folkekirke og understøttes som saadan af Staten“. Man seer altsaa, at denne Lov er en fuldstændig Grundlov; naar vi have Sikkerhed for, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, saa er der ingen Fare, saa behøve vi ikke Mere; det er al den grundlovmæssige Sikkerhed, der behøves. Jeg siger altsaa, at naar man holder sig til den Skrivelse, som jeg har nævnt, og lægger Mærke til den beroligende Virkning, man forlangte af den i det Dieblit, og som den ogsaa skaffede tilveie, saa vil man see, at der ikke er nogen Grund til at nægte — om der ellers kunde være det — at § 4, som jeg har nævnt, af Indskrænkingsloven har den Anvendelse, som jeg her angiver. Nogle have indvendt herimod, at der i § 4 ved den anden Sætning, som jeg oplæste, staaer en Henvisning til § 2, hvilket man forklarer saaledes, at derved skulde være sagt, at de Anliggender, som der gives en almindelig Definition, kun skulde være de, som nævnes i § 2. Men dette er ikke Meningen, og det var ikke Meningen; Meningen med denne Henvisning til § 2 var en Artshenvisning, ikke en Specificationshen-

visning, og Arten have vi allerede seet i, at der ikke uden Rigsdagens Samtykke kan paalægges nye Skatter og ikke kan stiftes nye Laan. En Finantsforvaltning for en Stat, som ikke kan skaffe nye Skatter paalagte, og heller ikke gjøre nye Laan, mangler en saa væsentlig Deel af sine vigtigste Attributioner, at man aldeles ikke kan tænke den som en saadan. Det er disse forskjellige Grunde, hvortil jeg væsentlig har støttet mig. Jeg skal endnu kun henlede Opmærksomheden paa, at § 54 i Grundloven af 18de November 1863 vilde have berettiget, og maaffec endogsaa opfordret Rigsdagen til at gaae videre, eftersom den hæver alle Normalbudgetter, og hvad dertil svarer, saasnart Fællesstabet hører op; saasnart Fællesstabet med en Landsdeel hører op, hører ogsaa det derpaa støttede Normalbudget og de dertil knyttede Bevillinger op. Jeg kunde ogsaa, og bør beraabe mig paa, hvilket jeg tildeels har henviist til, at Grundloven af 1863 for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender ikke indskrænker Noget, som har med denne Sag at bestille. Under Grundloven for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender staaer efter Indskrænkingsloven den bevilgende Myndighed, som kaldes Rigsraadet, ikke i nogen anden Stilling, end den stod iforveien; Rigsraadet har ikke ved denne faaet nogen ny Ret ligeoverfor Kongeriget, ikke den allerminste. Hvilket Ret det derved har beholdt ligeoverfor Hertugdømmet Slesvig, skal jeg lade staae ved Sit, og hvorvidt Regjeringen troer eller haaber at have ved denne Grundlov en Opfordring, et Paaskud eller en Anledning til at gjenvinde Slesvig, skal jeg heller ikke omtale. Dersom Ministeriet kunde sige, at dette er dets Haab og dets Hensigt, at dette er Grunden, hvorfor Grundloven af 1863 opretholdes, saa havde man dog nogen Grund; men saalænge dette ikke er Tilfældet, kunde man snarere sige, at Opretholdelsen af denne Lov skaber en Fare. De fleste Naboer, som kom i Besiddelse af et Gods, med Hensyn til hvilket de kunde sige, at de, der havde mistet Besiddelsen deraf, idetmindste gave sig Udseende af at blande sig i Anliggender, som ikke længere vedkomme dem, vilde klage derover, og der vilde være den